

LA IMMIGRACIÓ ESTRANGERA

Francina Guasch Formigós

En el darrers 25 anys, del 1981 al 2006, a Valls, com en altres poblacions, hi han esdevingut canvis.

Un dels canvis que més xoca amb la manera de viure tradicional a casa nostra s'ha produït per la globalització en general, que ha motivat el trasbals de població entre països, principalment de països pobres a altres països més rics amb possibilitats de treball: del sud cap al nord i de l'est cap a l'oest. I que han portat noves cultures, llengües diverses i creences religioses també diverses.

La integració europea també ha facilitat aquest moviment de persones que, si bé en el cas dels països no comunitaris s'ha anat produint fora de la legalitat i amb risc per a les pròpies vides, en el cas dels comunitaris, que són els que vénen d'alguns països de l'est, ho poden fer amb molta més facilitat.

Segons dades del cens de població de la nostra ciutat al 31 de desembre del 2005, el nombre d'habitants és de 23.767 i, per les dades del Pla d'immigració i ciutadania de Valls i l'Alt Camp, l'11,25% correspon a població estrangera no comunitària. A aquesta quantitat hi hauríem d'afegir els de procedència comunitària.

Arribats aquí, per les seves condicions precàries i insuficients en la majoria dels casos, s'han aixoplugat on l'habitatge era més econòmic, al barri vell, ocupant els habitatges que van quedar buits pel desplaçament de la població autòctona cap a l'eixample urbanístic de la ciutat. Uns habitatges que, en la majoria dels casos i amb els anys, han sofert un alt nivell de degradació i tenen unes condicions d'habitabilitat molt deficients.

El creixement urbanístic a la perifèria del nucli antic de la ciutat ha propiciat el desplaçament dels habitants de l'interior cap a les noves construccions: residències unifamiliars, blocs de pisos i zones residencials amb habitatges unifamiliars amb cases-jardí que fan que es donin altres formes de vida. Vida que es desenvolupa més dins el propi barri, més aïllada, amb més utilització del cotxe, on les compres es fan en comerços de gran extensió, i també comporten més distanciament i desconeixement de la realitat que es viu al nucli històric.

Aquest desplaçament dels residents del nucli antic n'ha produït el despoblament, ja que s'han abandonat els habitatges més antics i envellits, la qual cosa n'ha facilitat un deteriorament progressiu. En aquests habitatges és on han trobat allotjament les famílies nouvingudes, sovint fent-hi una sobreocupació per poder-ne pagar el lloguer.

Només cal fer una passejada pel nucli històric a qualsevol hora per adonar-nos que una part dels seus residents són nouvinguts d'altres països i continents: del Marroc, Sud-amèrica i dels països de l'Est. Ciutadans amb cultures diverses, pluralitat de llengües, costums en les formes del vestir, de fer i d'alimentació que han propiciat l'obertura de petits comerços tipus basar. Amb creences i costums també diversos: els homes i els nens fan més vida al carrer, les dones estan més a casa. Els més notoris són els d'origen islàmic, condicionats per les exigències de la seva religió, amb les seves botigues de productes propis: dàtils, pastes, carn...

Una altra manifestació externa ha estat l'aparició dels locutoris i les oficines d'enviament de diners. En l'inici vèiem sovint que parlaven per telèfon amb el mòbil o des de les cabines públiques, però amb el creixement de població immigrada, van començar a aparèixer aquests locals que es converteixen, també, en punt de trobada.

Només cal fer una passejada pel nucli històric de la nostra ciutat per adonar-nos que una part dels residents són nouvinguts d'altres països i continents. (Foto: IEV)

Els nens els veiem pels carrers, als balcons, places, jugant en petit grup. Ara bé, no sols juguen entre ells, sinó en grups, i s'observa que, per comunicar-se i entendre's entre ells, moltes vegades ho fan parlant en català, la llengua i eina comuna que tots coneixen perquè l'han après a l'escola. L'escola és un lloc de bon aprenentatge de la llengua i els costums d'ací que, a poc a poc, els mateixos nens aniran aportant a les seves famílies, sense que això signifiqui que han de descuidar les seves pròpies arrels del lloc d'origen, principalment la llengua i els costums, la qual cosa nosaltres també voldríem fer si ens traslladéssim a un altre país. I, de fet, podem veure que també ho fan els nostres emigrants quan s'apropen als casals i entitats establerts on han anat a parar per trobar-hi el caliu del nostre país, bo i participant en les activitats i cultura de la societat acollidora.

Anteriorment, en les dècades dels anys seixanta principalment, les migracions que es van produir dins l'Estat es van anar absorbint, i no sense dificultats al principi: la majoria s'hi va anar adaptant. Aquesta adaptació era més fàcil perquè, malgrat tot, hi havia uns fets culturals més comuns, però sembla que ara hi ha qui no se'n vol recordar, i aquesta nova immigració es viu, per a alguns, com una agressió i amb un recel i distanciament. Aquest moviment de persones està motivat, com gairebé sempre, per la penúria econòmica que hi ha als seus països de procedència i buscant una millora econòmica i de les condicions de vida en l'àmbit personal i de la família que han deixat al seu lloc d'origen.

Seria convenient i útil establir una bona relació i convivència entre tots. Els nouvinguts i els vallencs d'origen hem de fer un esforç per arribar a establir canals de comunicació sense prejudicis, amb una relació quotidiana al carrer, a les botigues, a les escoles, als hospitals... La comunicació ens obre moltes portes i ens enriqueix mútuament. Tots hem d'aportar-hi la nostra part i no deixar-ho solament en mans de l'administració. Cal que l'administració vagi al davant, però no oblidem que és tasca de tots.